

kot majhno svetlo ploščo, ki pa bolj in bolj raste, se razteza, postane takorekoč potok, deroča reka, naraščajoče jezero. V neizmerno daljavo se razteza njegovo obrežje, voda se vali v šumečih valovih... Valovi se dvigajo, izhlapevajo, sitijo zrak, se gosté v dolga, široka zagrinjala, ki pokrijejo nebo, zakrijejo solnce, se nakopičijo v gostih, temnih oblakih in se podijo vedno bliže.

Tedaj na nebu nekaj zašumi, prve kaplje padejo in nato tisoč, milijon drugih, deževati začne...

Z željnimi očmi strmi potnik, z razprostrtimi rokami hoče uloviti vsako kapljo, že čuti, kako dežuje nanj, na njegove roke, na rame, na prsi, na glavo, toda nobene mokrote, nobenega hladu. »Vode, vode!« hoče vpiti z velikim glasom. Srka, sreba, čuti, kako teče voda v grlo, a nič ne ugasi njegove žeje, nič ne pogasi ognja, ki gori v njem. »Voda, voda!« doni iz njegovih prsi. Vidi in čuti, da lije dež po njegovem telesu, da šumi voda okoli njegovih nog, da šumi, vrši, kipi in narašča. Že je vsa puščava izpremenjena v morje z grmečimi valovi, ki se dvigajo in spet padajo, se zaganjajo drug v drugega in se odbijajo, a še vedno kliče sanjač in vpije v nenasičenem poželjenju in neugasljivi žeji: »Vode, vode!«

Valovi šume in pluskajo, se vzdigujejo in nosijo potnika, tako da plava sanjač po valovih in brzi dalje v neskončno daljavo. Njegove sanje se utope v valovih, polagoma se vseli v njegove ude tih mir, ustnice ima odprte, in vsa ta voda se neprestano šumljajoče izliva v njegovo osušeno grlo, v njegova koprneča usta... Vode mu prinašajo konec, povzročajo smrt, on to čuti, a vseeno pije, pije dalje, z vsakim požirkom čuti, da ugaša njegova žeja, se hladi v telesu ogenj, ki ga muči. To umiranje v pitju mu je slast, mu je sladkost ta — smrt...

* * *

Solnce zahaja. Zadnje rdeče žarke pošilja v puščavo ter tone v daljavi. V puščavi nastopi noč. Zvezde zablische. Noč pa privabi divjo zver, ki se tiho priplazi, da si poišče plen...



Janko Polák:

Dvojna bol.

Kaj je tebi, dete drobno,
da imaš oko rosnó?
Ali slutiš, da tvoj atek
nekaj nosi prav težkó?

Ali slutiš, da bijó me,
ne vedó pa nič, zakaj?...
Oh, ne vzdihaj, dete moje —
prvič ni ne zadnjič zdaj.

